

Kapitola prvá

„Rodinu si nevyberáme, tá nám je daná.“

Jeho údery obvykle zasiahli málo viditeľné miesta. Tentoraz však udel vedľa.

Naniesla som si na tvár ešte jednu vrstvu mejkapu a pozrela sa na výsledok do zrkadla. Pripadala som si ako bábika s dokonalou tvárou. Škoda, že to bol všetko len klam, ktorý som chcela ukázať ľuďom na večierku. Pravdu som musela skrývať, inak by som mala ešte väčší problém.

S povzdychom som prešla k šatníku, z ktorého som vylovila šortky a priehľadné tielko, pod ktorým som mala celé plavky, pretože dvojdielne som si momentálne nemohla dovoliť obliecť. Pritiahli by mnoho pohľadov a s nimi aj mnoho otázok, na ktoré som nechcela odpovedať. Obzvlášť nie dnes, lebo tento deň nebol o mne.

Mobil na stolíku zavibroval už asi po stý raz a ja som si uvedomila, že som zabudla na Lauren. Okamžite som prijala hovor, aby som si ušetrila prednášku, ktorú by som dostala neskôr.

„Kde trčíš?!“ rozčuľovala sa a dokázala som si živo predstaviť, ako jej z očí sršia blesky. Moje meškanie ju rozčuľovalo, no táto párty sa konala v mojom dome, a tak som si ho mohla dovoliť.

„Potrebovala som sa dať dohromady. O chvíľu som dole.“

„Pohni si, inak tvojho sprostého brata zabijem!“ prece-
dila pomedzi zuby a ja som len stisla pery, aby mi neušiel
smiech.

„Myslím, že bez jedného sa zaobídem,“ zažartovala
som. „O minútku som pri bazéne.“ Zrušila som ju skôr, než
by ma zožrala cez telefón. Mobil som hodila na stôl a po-
brala sa von.

Večierok bol v plnom prúde. Usporiadať ho nebol žiaden
problém, pretože Benjamin mal viac priateľov ako jeho sú-
rodenci dohromady. Teda... minimálne viac ako ja. Hudba
hrala na celý pozemok a každý sa výborne bavil. Polovica
z nich už bola opitá, hoci bolo len osem hodín večer. Druhá
časť tancovala, plávala v bazéne a zabávala sa na náš účet.
Opovrhovala som týmito ľuďmi, no nebola som o nič lepšia
ako oni.

„Gratulujem, Ben!“ počula som z každej strany. Netušila
som, kde ho hľadať, tak som sa len predierala pomedzi tan-
cujúcich ľudí, ktorých som poznala len z *Impéria*.

„Dobrá práca, Ben!“ kričali ďalší a ja som bola stále mi-
mo. Kde, dočerta, bol ten kretén, keď som naňho čakala?

Zem pod nohami sa mi odrazu stratila a niekto ma zovrel
zozadu okolo pásu. Zatočili sme sa. Od prekvapenia som vy-
krikla a chytila sa silných rúk, hoci som vedela, komu patria.

„Idiot,“ zamrmlala som, keď ma položil na zem. Okam-
žite som sa k nemu otočila tvárou a hodila sa mu okolo krku.

„Aj ty si mi chýbala, sestrička,“ podotkol s úsmevom
a objatie mi opätoval. V jeho náručí som sa dokázala upoko-
jiť až tak, že som zabudla na okolitý svet. Benjamin zastu-
poval v mojom živote úlohu rodiča, predstavoval bezpečie
domova.

„Ty mne viac.“ Ani som si neuvedomila kedy a už som
mala v očiach slzy, ktoré som však rýchlo potlačila. Odtiah-
la som sa od neho a našla sa v jeho svetlozelených očiach,
ktoré vždy vraveli pravdu, aj keď ústa mohli klamať.

„Je super byť doma,“ poobzeral sa. „To si spravila kvô-

li mne? Nemala si si robiť starosti...“ Roztiahol pery do úsmevu tak, že sa mu na lícach objavili jamky.

„Ale, no tak,“ drgla som doňho, „pre teba všetko, Ben.“

„A pre mňa nič?“ ozvalo sa spoza brata a do svetla vstúpil rovnako vysoký chlap, ktorý ma sledoval, akoby si nebol istý, či odpadnem, alebo sa na neho vrhnem.

„Teba som nepozvala, Robert.“ Prekrížila som si ruky na prsiach. „Myslela som, že porazený sa na verejnosti neukazuje.“

„Prestaň, Hate,“ zapojil sa do toho Ben. „To, že som vyhral svoj prvý sólový prípad, znamená, že Rob ho prehral, ale férovo...“

„Keď myslíš,“ odvetil Robert a prevrтал ho zvláštnym pohľadom, ktorý som radšej neanalyzovala. Čo ma do ich záležitostí?

„Pozval som ho sem ako cenu útechy,“ ozrejmil môj skvelý braček. Nedokázala by som ho nenávidieť, ani keby som chcela. Zachránil ma nespočetne veľa ráz, takže ak tu chcel svojho spolužiaka z výšky a terajšieho kolegu, nemohla som namietat’.

„Tak si to tu vy dvaja užite, len si ho, prosím, nepozvi aj do postele.“ Potľapkala som brata po pleci a vydala sa hľadať Lauren, keďže hrozilo, že ju ďalší z mojich bratov priviedol na pokraj šialenstva.

Ako hurikán sa popri mne prehnala smerom k Benjaminovi vysoká modelka a po ceste od seba odháňala všetkých, ktorí jej zavadzali. Len som pokrútila hlavou a kráčala ďalej.

„Spomaľ, Hayley!“ zaznel Benov smiech, no o sekundu nato mu zamrzol na tvári. Hayley mu pred ostatnými strelila jednu výchovnú. Niekoľko mal problém.

Mala som štyroch starších bratov, ktorých som zvykla rozlišovať podľa toho, ako rýchlo ma dokázali naštvat’. Zatiaľ čo Benjamin sa ako najstarší správal zodpovedne, Sebastian s Natom predstavovali stelesnenie problémov. Tí dvaja o zodpovednosti ešte nepočuli. Nestarať sa bolo oveľa

jednoduchšie a ani ich nemal kto potrestať, takže si robili, čo chceli. Mamu sme nemali a otec... ten by nikdy nepovedal krivého slova na svojich chlapcov. Na to mal mňa, najväčšie sklamanie v dejinách.

„Hate!“ okríkol ma známy hlas a ja som sa len s úsmevom pozrela na Lauren. „Nathaniel môže byť tvoj brat, ale je to ten najväčší blbec pod slnkom.“

„Kde vlastne je?“ vykukla som spoza nej a snažila sa nájsť o dva a pol roka staršieho brata, ktorý sa vyžíval v otravovaní druhých.

Otočila sa ku mne tak prudko, že jej čierne kučery zleteli do očí. Nieкто skočil do bazéna z mostíka takou rýchlosťou, až voda zaprotestovala a my sme sa nezaobišli bez pamiatky.

„Dievčatá,“ privítal nás môj brat, keď vyšiel z vody a vyzliekol si tričko. Vedela som, čo pohľad na jeho telo robil s inými ženami, preto som sa nečudovala, keď Lauren vedľa mňa stuhla.

„Prosím ťa, Nate, nájdi si vlastných priateľov,“ zaúpela som. „O chvíľu nebudem mať ani jednu kamarátku, s ktorou by si nespál.“

„Ja takú chybu neurobím, neboj sa,“ naštvane ma prerušila Lauren.

„Je to výzva?“ pozdvihol obočie. „Vieš, Hate, možno by som sa s každou nevyspal, keby si mala škaredé kamarátky, ale takto...“ ukázal na Lauren. „Môžeš mi niečo zazlievať? Je nádherná!“

„A mimo tvojej ligy!“

„Chod' sa radšej privítať s Benom. Je tamto pri bare. Isto bude rád, keď ťa uvidí,“ zmenila som tému.

„Nie som si tým taký istý,“ nasucho preglgol. „Vďaka za varovanie.“ A skôr, než som sa ho na niečo opýtala, zmizol. Čo sa to, dočerta, práve odohralo?

„Uvedomuješ si, že skôr by som vyštartovala po tebe ako po tvom bratovi, však?“ overovala si Lauren cestou do kuchyne. Bola zlatá, keď popierala, ako ju vzrušoval.

„Samozrejme,“ schuti som sa zasmiala.

„Ako sa má Ben?“ spýtala sa, zatiaľ čo ja som prešla k chladničke.

„Vyzerá, že sa má fajn. Je predsa právnik a myslím, že ho to aj baví. Pôjde mu to ako nášmu otcovi...“ Nemohla som pokračovať, pretože som z vedľajšej izby začula hlasy, z ktorých som minimálne jeden poznala.

„Nechaj ma na pokoji!“ oborila sa na akéhosi muža červenovláska a chcela sa mu vykrútiť zo zovretia, ktoré však nepovoľoval.

„Tak to si ma určite mylíš s tým tvojím tupcom, ktorý ťa opustil, Claire,“ zasipel chlap s britským prízvukom.

Vrazila som bez rozmyslu do miestnosti. „Pomôžem vám nejako?!“ Claire som poznala, no toho muža nie. Určite nešlo o jej priateľa.

„Čo sa tu ty obšmietáš?“ zavrčal na mňa. Z jeho hlasu ma až zamrazilo.

„Toto je môj dom a chcem, aby si odtiaľto vypadol!“ povedala som oveľa seabavedomejšie, než som plánovala.

„Takže tvoj dom, hej?“ Naštvané sa ohnal jednou rukou, zatiaľ čo druhou stále pevne držal Claire, ktorá skoro ani nedýchala. Slzy mala na krajíčku, no držala sa. Ak by dala najavo slabosť, ten chlap by vyhral.

„Odíd, Marcus,“ zašeptala červenovláska.

„Vypadni odtiaľto skôr, než ťa prinútim odísť ja.“ Tentoraz to bola vyhrážka. Nikto predou mnou nebude terorizovať kamarátov, aj keď ide len o bývalú priateľku môjho brata.

„Vypadni?!“ zopakoval rovnakým tónom. „Vypadni? To hovoríš mne?!“ Bez zaváhania pustil Claire, ktorej som iba kývla, nech sa prace kadeľahšie. „Keby som chcel, už dávno by som ti vykrútil ten dlhý krk...“

Podišiel bližšie a načiahol ku mne ruku, čo bola obrovská chyba. V sekunde som mu ju chytila a bez mihnutia oka vykrútila, pričom sme si vymenili pozície a on sa ocitol pri dverách. Penil od zlosti a zatínal zuby, aby nevykríkol. Vy-

točila som ho a ponížila. Na jeho mieste by som sa pratala okamžite preč.

„Ešte raz sem vkročíš a s tou rukou sa rozlúčiš.“ Bojovne som vystrčila bradu.

Nenávistne na mňa zagánil. „Vy Maxwellovci ste všetci rovnakí. Povedz bratovi, že sme neskončili, maličká,“ zasy-pel a vytratil sa.

Ostala som v miestnosti sama a zmätená. Ktorý z mojich bratov zase niečo vyviedol? Bena som vylúčila, keďže bol dlhšie preč, ale traja ostávali.

Dofrasa, prečo som to vždy ja, kto sa ocitne uprostred všetkých ich problémov? Nemám dost' svojich?

Kapitola druhá

„Čím viac chceš niečo skryť,
tým viac to ostatní chcú odhaliť.“

Bála som sa o teba,“ objala ma Lauren. S pohárom v ruke som si sadla na kuchynskú linku a tvárila sa nad vecou, aj keď jazva pod oblečením ma odrazu ťažila viac ako inokedy. Nikdy som jej neprikladala veľkú váhu, predsa len, zaslúžila som si ju, avšak teraz som sa cítila, akoby som zlyhala a niečo podstatné mi unikalo.

„Nevidela si Claire?“ zaujímalo ma. „Ten chlap povedal, že s mojím bratom ešte neskončil. Obávam sa, že to kvôli nemu je Claire v problémoch,“ priznala som kamarátke, pretože ona jediná mohla poznať všetky moje myšlienky.

„Myslíš, že sa Seb dostal do problémov? To by vám snáď neurobil... alebo áno?“

„Sebastian so zápasmi neprestal. Každú noc trávi v *Impériu* a vieš, že ostatným to je jedno. Ben bol preč, Nate tam tiež zájde a netuším, kde sa túla Oliver. Nevidela som ho už dlhší čas,“ vzdychla som si porazenecky.

Navštevovať strednú školu bolo iné, ako chodiť s bratmi na vysokú. Odrazu mal každý z nich vlastný život a nič z toho nezahŕňalo mňa.

„Nemôžem uveriť, že sú takí blbí a ešte sa tam ukazujú. Zápasy už nie sú to, čo bývali, keď ich tvoj brat začal,“ krútila Lauren hlavou.

„Benjamin chcel, aby sme mali svoju komunitu. Miesto, kde sa môžu všetci odreagovať. Niektoré fakulty usporadúvajú preteky, iné sa zas predbiehajú v pití. My máme toto.“

„Prestaň ho brániť!“ skočila mi do reči rozčúlene. „Radšej by som vás videla sedieť v autách ako v ringu. Ben má šťastie, že som mierumilovná, inak by som ho nakopala.“

Pri predstave, ako táto pôvabná žena mláti môjho brata, som vybuchla do smiechu. Bola veľmi dobrá tanečnica, dokázala nohy vykopnúť tak vysoko, ako ja pri tréningu, no na rozdiel od tanca, box bol o sile, nie o jemnosti.

„Hate!“ okríkla ma, ale ja som sa naďalej smiala.

„Fajn,“ vydýchla som si po chvíli a poutierala si oči. „Nemôžeš byť na mňa taká. Po hroznom dni som potrebovala rozveseliť.“

Poobzerala sa, aby sa uistila, že nás nikto nevidí ani nepočuje. „Znova ti ublížil.“

Donútila ma zliezť zo stola a chcela si ma prezrieť, no ja som sa jej vytrhla a o krok pred ňou cúvla. Lauren vždy vedela, aké zranenie som utrhla. Nesúdila ma, ale nesúhlasila so mnou. Zakaždým mi pripomenula, ako dvihnúť ruky v obrane, hoci by uprednostnila útok.

„Veď si si to ani nevšimla, a to ma máš rovno na očiach.“ Pokúšala som sa situáciu odľahčiť, no moja kamarátka nevyzerala veľmi pokojne.

„Monokel, čo?“ Prekrížila si ruky na prsiach. Hnevala sa aj za mňa, lenže ona nechápala, prečo to nechávam tak. Ako by aj mohla? Nebol to jej otec, kto ju mlátil za každú hlúposť. Navyše, bil len mňa, k ostatným sa správal skoro ako svätec.

„Mala by si s tým niečo robiť. Ten bastard si nemá čo dovoľovať, nie k tebe...“ krútila hlavou a snažila sa zhlboka dýchať, aby sa upokojila. Každá moja rana bola aj jej ranou, ako zvykla hovoriť. Všetko brala osobne, za čo som ju milovala. Mohla som si želať niekoho lepšieho vo svojom živote?

„Kašli na to, Lauren, mám to pod kontrolou a...“

„Koho máš pod kontrolou?“ začula som otravný hlas a skôr, než by som mohla ujsť, stál pri nás Robert.

„Ak sa o niečo pokúsiš, tak teba,“ schladila som ho pohľadom. Čo z toho, že bol o šesť rokov starší, keď vývojovo nebol ani v puberte?

„Môžeš nás nechať osamote, prosím?“ požiadal slušne a dokonca aj s úsmevom Lauren, ktorá len prikývla a pobrala sa k dverám z kuchyne. Zradkyňa! Samozrejme, že ma s ním nechala. Nevedela, že tento muž bol Robert. Čas, ktorý vyplňal on, nezahrňal ju. Lauren prišla vtedy, keď sa on vyparil.

„Čo chceš?“ vyprskla som. Nemala som v úmysle chodiť okolo neho po špičkách a čakať, kedy sa mu uráči prehovoriť. Nech povie, čo chce, a vypadne.

„Chýbala si mi.“ Podišiel bližšie. Mala som cúvnuť, aspoň sa trochu pohnúť, no ja som nehybne stála ako soľný stĺp.

„Chýbal mi tvoj odpor,“ zasmial sa, keď sa o mňa obtrel ramenom a zastal vedľa mňa. Ja som si však so vztýčenou hlavou udržiavala odstup.

„Čo nepovieš,“ odfrkla som. „Mne zas chýbali tvoje klamstvá.“

„Nikdy som neklamal, Hate,“ presviedčal ma, no obaja sme poznali pravdu. Jeho zapieranie ma len vytáčalo.

Naštvané som sa k nemu otočila. „A čo vtedy, keď si skoro všetkým na zápase povedal, aké to je mať moje stehná v rukách? To bola pravda?“ Nebola som si istá, prečo mi napadla taká hlúposť z jeho vysokoškolských čias, ale bolo to lepšie, ako mu vykričať ostatné, dôležitejšie veci.

„V mojich predstavách áno,“ odvetil pokojne. „A čo? Odrtpel som si to. Nate mi uštedril poriadnu ranu, až som sa bál, že prídem o oko.“

„Chudáčik,“ prekrižila som si ruky na prsiach. „Nemám ťa poľutovať?! Choď dočerta.“ Chcela som odísť, ale jeho ruka vystrelila k mojej a otočil si ma k sebe. Naše nosy od

seba delilo len desať centimetrov a naše hrude sa dvíhali rovnako ťažko.

„Chýbal som ti?“

„Ani v najmenšom,“ vychrlila som.

V okamihu ma schytil okolo pása a prehodil si ma cez plece. Ocitla som sa dole hlavou.

„Istotne prehodnotíš svoje názory,“ tľapol ma po zadku. Červeň sa mi nahrnula do líc. Nikto si na mňa kvôli bratom nedovolil bez povolenia ani siahnuť, ale naňho sa ich pravidlá nevzťahovali. Bol odo mňa starší a všetci ho milovali. Na druhej strane, ja som bola iba najmladšia sestra najznámejšej štvorice v meste. Chlapi sa o mňa mohli zaujímať, ale stačil jeden nesprávny pohľad a moji bratia sa postarali o to, že už na mňa ani nepozreli. Robert bol ale výnimkou, pretože všetci vedeli, kam smerujú jeho oči. K vysokým dlhohohým opáleným čiernovláskam. Ja som nebola ani jedno z toho, takže som bola mimo radaru. Navyše, bratia si mysleli, že ma berie ako sestru.

„Ty jeden kretén!“

„To nie je práve odpoveď, ktorú som chcel počuť,“ znova si ma nadhodil a pokračoval v ceste. „Chýbal som ti? Pravdu, Hate!“

„Ty skurvys...“

„Asi zmením taktiku,“ smial sa ako debil a niekam sa vybral. Dočerta, len nie medzi ľuďmi!

Celý svet som videla obrátene, ale prekvapené tváre všade naokolo sa prehliadnuť nedali.

„Kto ma ho zbaví, má u mňa stovku!“ skríkla som a čakala, že do piatich sekúnd budem voľná. Na moje počudovanie sa k nám ale nikto ani nepriblížil. Očividne ho všetci poznali viac, ako som si myslela, a netrúfli si. V sekunde sa vrátili k zábave a nás si už viac nevšímali.

„Ukáže nám slečna domu, ako vie plávať?“ Vyskočil so mnou na mostík.

Zmocnila sa ma panika. Nemohla som skončiť vo vode,

pretože potom by každý videl ten hrozný monokel. Potrebovala som sa dostať na nohy a preč od toho šialenca skôr, ako...

„Som zvedavý, čo všetko sa nezmenilo,“ zašepkal a mne došlo, že je neskoro. Nohami som sa zeme ani len nedotkla, pretože Rob ma okamžite hodil naprieč vzduchom. Moje telo bolo ľahké, čas na premýšľanie sa krátil a jediné, čo mi ostávalo, bolo poddať sa.

Urobila som elegantnú otočku a nastavila ruky pred seba. Voda ma privítala ako starú známu, a keďže bola tma, málokto si všimol rýchlosť, ktorou som začala plávať. Vzduchu v pľúcach som mala dosť, takže preplávať pod most mi nerobilo problém. Vynorenie neprichádzalo do úvahy. Nie teraz, nie takto. Ten idiot sa postaral o moje doživotné strápanie sa.

Prvýkrát som sa vynorila až pod mostom. S hlavou odvrátenou od prítomných som lapala dych. Potrebovala som nabráť čo najviac kyslíka a odplávať preč. Ešteže sme nemali zapnuté podvodné svetlá, inak by všetci videli, kam smerujem. Len málokto vedel, že sa pod mostom nachádzal priechod do vnútorného bazéna, ktorý bol vždy otvorený, pretože sa tak lepšie filtrovala voda. S bratmi sme sa zvykli pretekať. Benjamin to neznášal, pretože ho voda stále nadnášala a skončil tak posledný. Aspoň jedna vec, v ktorej nebol najlepší.

Znova som sa ponorila a vydala sa naprieč tmavou dierou v pevnej viere, že ju ešte nikto nenašiel. Do krytého bazéna som chodila nerada. Spomienky ma naháňali vždy, keď som vkročila dovnútra.

Neexistovala vec, ktorú by mi rodina nezhnusila. Zakaždým, keď som sa v niečom pokúšala byť dobrá, otec mi ukázal, ako v skutočnosti neviem nič. Len moji bratia, dokonali chlapi, mohli ovládať všetko. Ja som bola iba akési nemehlo, ktoré malo byť hrdé na to, že môže nosiť priezvisko Maxwellová. V skutočnosti nešlo o česť, skôr o preklatie.

Vzduch, ktorý som vdýchla vo vnútri, ma páľil v pľúcach ako jed a slzy sa mi tislí do očí. Nebola som ranená, ale nahnevaná. Na Roberta. Na celý svet. Nikto nevedel, čo sa v tomto otrasne veľkom dome dialo. Ak by sa moji bratia dozvedeli, ako sa ku mne správa náš otec... Čo by urobili? Zastávali sa ma v škole pred inými, ale zastat' sa ma pred otcom, o to som ich žiadať nemohla. Milovala som ich príliš na to, aby som ich nútila vybrať si medzi mnou a ním.

Vyšla som z bazéna a porozhliadla sa. Prešiel dlhý čas, čo som tu bola naposledy. Možno ešte v období, keď býval Benjamin doma. Pamätala som si na bratov, ale nie na chvíle osamote. Zrejme preto, že som na ne spomínať nechcela. Moja myseľ fungovala v potláčaní istých zážitkov dokonale. Nestačilo, že som si tým hororom prešla?

Keď som bola malá, obdivovala som Nathaniela, ako skvelo vedel plávať a aké iskričky mal v očiach vždy, keď vkročil do vody. Chcela som to skúsiť tiež, v nádeji, že na mňa bude otec pyšný rovnako ako na Nata. Keby som len vtedy vedela, že v otcových očiach nikdy nebudem taká dobrá ako môj brat.

Ruka mi samovoľne zašla k miestu, kde som mala podlhovastú jazvu. Kvôli nej som nikdy nenosila dvojdielne plavky, pretože strach z jej objavenia bol obrovský. Nezaújímalo ma, čo by si šepkali cudzí ľudia, šlo o reakciu mojich bratov. Nebola to iba náhoda, že Ben mal rovnakú.

Očami som zaletela k vode, ktorá sa nebezpečne rozvírila a o chvíľu sa z nej vynorila Robertova hlava. Kým ku mne priplával, ja som sklopila pohľad k zemi a otočila sa mu chrbtom, aby si nevšimol moje oko.

„Nechaj ma na pokoji,“ zavrčala som. Nebolo ale kam uniknúť. Skôr než by som sa mohla dať na odchod, vyliezol z vody a jeho mohutné telo sa postavilo pred mňa. To tí právnici nemajú na práci nič iné len posilňovanie? Nestačil im vycvičený jazyk?

„Prečo pred mňa utekáš?“ Pokoj v jeho slovách ma

úplne odzbrojil. Chcela som sa predsa hnevať, vrieskať a udierať!

Vykročila som opačným smerom, ako bol on, len aby ma nevidel. Bolo trápne, že som nebola schopná pozrieť sa mu do očí, ale smiech som nepotrebovala.

„Počkaj!“ Dotkol sa môjho lakt'a, čím ma donútil otočiť sa k nemu.

„Nemám ti čo povedať,“ preglgla som a sledovala jeho ruku, ktorá ma chytila za bradu. Okamžite som po nej chňapla a chcela ju odstrániť, lenže on mi pevne zovrel obe zápästia a naše pohľady sa predsa len stretli. V mojich očiach sa objavil hnev, zatiaľ čo v tom jeho prekvapenie zmiešané s... Naozaj som v jeho modrých očiach videla bolesť?

„Čo sa ti stalo, preboha?“ Pustil ma, akoby sa bál, že mi jeho dotyk spôsobí to isté. Na mňa bola potrebná oveľa väčšia sila.

Nadýchla som sa a bez odpovede sa od neho odtiahla. V očiach ma štípali slzy, odrazu som nemala kam ujsť. Stratila som reč kvôli jednému mužovi? Prečo menil nenávisť na slabosť?

„Hate, hovor so mnou,“ žiadal ma a zakaždým, keď vyslovil to otrasné meno, som mala chuť zvracať. Kto by dal svojej dcére meno, ktoré nevyjadruje nič iné, len nenávisť?

„Nemôžem. Nechcem s tebou hovoriť, nechcem ťa vidieť a rozhodne si neželám, aby si chodil po mojom dome!“ Niekde hlboko v sebe som nabrala odvalu vysloviť tie slová a bola som na seba hrdá, že som to dokázala. Raz som mu už podľahla, tú chybu druhýkrát neurobím. Vraví sa predsa, že človek dvakrát do tej istej rieky nevkráča.

„Naozaj?“ Nevidela som ho, no stále som si vedela predstaviť jeho výraz, ktorý ma nútil zatínať ruky do pästi.

„Takže som ti nechýbal?“ V jeho hlase som počula celú škálu emócií, čo ma ešte viac zmiatlo.

„Ani som si nevšimla, že si odišiel,“ odvrkla som. „Na nikom okrem bratov mi nezáleží.“

Odrazu sa ku mne priblížil. Jeho chladivý dych spôsobil, že mi po chrbte prebehol mráz, no aj tak som ostala stáť bez pohnutia. Ak si myslí, že sa zlomím ako vtedy, môže to rovno zabaliť.

„Vieš, Hate, mne sa za niečím cnie,“ vydýchol a prstami mi prešiel po mokrých vlasoch. Keď ma videl naposledy, moje neposlušné kučery siahali po pás. Teraz ich mám po plecيا.

„Áno?“ sťažka som dostala zo seba. Bolo smutné, že aj po všetkom čase na mňa jeho dotyk stále pôsobil.

„Áno,“ pritakal a perami sa mi obtrel o ucho. „Chýbala mi moja najlepšia hračka,“ pošepol a odtiahol sa odo mňa. Akoby mi tými slovami strelil facku.

Našťastie ma bolesť sprevádzala na každom kroku, ktorý som v živote urobila, a preto nebolo náročné usmiať sa a vystrieť, aj keď by som sa najradšej schúlila do kľbka a kašľala na celý svet.

„Ja som si nového učiteľa našla bez problémov.“

Vydala som sa k dverám.

„Spravil ti aj monokel?!“ zakričal za mnou, no to som už bola v chodbe. Ešteže tak, inak by som sa vrátila späť a ukázala mu, s akou silou mi ho urobil. Keby len vedel pravdu, hlupák jeden!

Párty, ktorá sa odohrávala vonku, sa síce neskončila, ale pre mňa áno. Nemala som v pláne vrátiť sa tam a tváriť sa, že je všetko v poriadku.

Nič totiž nebolo v poriadku.